

Tomáš Kminiak: Spolková republika Německo v bezpečnostním systému Západu, 1969-1974, Praha 2011, 99 stran rkp.

Tomáš Kminiak předkládá diplomovou práci, která je výsledkem několikaletého výzkumu prováděného v německých archivech. Jeho úsilí bylo podpořeno grantem GA UK, což samo o sobě svědčí o nosnosti zvoleného tématu. Autor se zaměřil na bezpečnostní politiku SRN v Brandtově éře. Sledovat měl vývoj bilaterálních i mnohostranných vztahů vlády v Bonnu s jejími spojenci v euroatlantickém prostoru a to jak v rámci NATO, tak i mimo tuto organizaci. Důvodem byla především skutečnost, že, na rozdíl od východní politiky německé sociálně-liberální vlády, její politice v rámci západních bezpečnostních struktur nebyla v zahraniční i české (slovenské) odborné literatuře věnována dostatečná pozornost.

Kminiak výše uvedenou problematiku rozdělil do dvou hlavních okruhů: Projekt Brandtovy evropské bezpečnostní politiky a na její vnitropolitické souvislosti. Jde o rozhodnutí diskutabilní. Není například jasné, jaký konkrétní Brandtův projekt měl autor na mysli. Až z kontextu vyplývá, že jde spíše o pokus shrnout kancléřovy představy v oblasti bezpečnostní politiky. Kromě toho autor nezařadil do výše uvedených okruhů řadu významných bezpečnostních otázek, například téměř pominul problematiku Konference o bezpečnosti a spolupráce v Evropě (KBSE, s. 43). Kminiak se tomto případě omezil pouze na odkazy na archivní zdroje a literaturu, sám západoněmecký postoj ke KBSE, respektive jejím bezpečnostním souvislostem, z neznámého důvodu v práci neanalyzuje. Podobné nedostatky vykazuje i oddíl 3.3 věnovaný vztahu SRN a NATO. Autor se zde téměř výlučně věnoval

jednání o smlouvě SALT (totéž ale i v kapitole 3. 2), aniž by hlouběji objasnil míru a způsob zapojení SRN do vojenského plánování NATO, specifikoval účast německých zástupců ve velitelských strukturách aliance apod. Neanalyzoval ani strategické záměry a očekávání SRN ve vztahu k tomuto spojení. Na druhou stranu se ale velmi důsledně věnoval otázce SALT a německé roli v rozhovorech. Potvrdil hypotézu o nízkém vlivu Bonnu na jejich průběh (s. 44).

Jak již bylo uvedeno, autor pracoval řadu týdnů v různých archivech v Berlíně, Koblenzi a Bonnu. Sám uvádí, že se „v prvom rade“ zaměřil na nepublikované prameny (s. 15). Je proto poněkud překvapivé, že je ve stěžejních kapitolách svého díla využívá jen zřídka. V kapitole 3 (s. 30-65) je z celkem 116 poznámek jen 10 odkazem na archivní zdroj. Většinou jde o odkazy na odbornou literaturu či vydané prameny. Takový postup je sice někdy odůvodnitelný, nikoli však u tématu v podstatě deskriptivní povahy, které není odbornou literaturou dostatečně reflektováno.

Kminiakova práce tak zcela nenaplnila do ní vkládaná očekávání. Přes výše uvedené se ale domnívám, že autor prokázal schopnost samostatné vědecké práce. Doporučuji ji proto k obhajobě.

Navrhované hodnocení: **dobře**

Praha, 19. května 2011

doc. PhDr. Václav Horčíčka, Ph. D.